

Abstrakt

V práci se zabývám specifickým jevem, jehož význam odhalila dluhová krize v eurozóně která po roce 2008 zasáhla většinu zemí Evropské unie je dnes znovu vysoce aktuálním tématem s ohledem na vývoj situace v Řecku. Jedná se o vztah rozpočtové autonomie a národní identity. Zaměřil jsem se na nalezení odpovědi, zda můžeme rozpočtovou autonomii vnímat jako součást národní identity, případně jakým způsobem lze přistupovat k posuzování míry limitace rozpočtové autonomie.

Metodologicky jsem vycházel především ze studia odborné literatury a dále z analýzy judikatury Soudního dvora EU a ústavních soudů Česka a Německa přičemž jsem srovnával jejich přístupy k řešení této otázky. Následně jsem syntézou dovedl obecné závěry z této analýzy vyplývající a které mi umožily odpovědět na výzkumnou otázku.

Práci jsem rozdělil do tří částí, kdy v prvních dvou jsem se zaměřil na vybudování dostatečného teoretického základu a objasnění pojmů rozpočtové autonomie a národní identity. Ve třetí části potom rozebírám aktuální judikaturu Německého Spolkového ústavního soudu a konfrontuji ji se závěry první a druhé části práce.

Hypotézu se mi nepodařilo potvrdit. Domnívám se, že rozpočtovou autonomii nelze považovat za součást národní identity a to ze dvou hlavních důvodů. Zaprvé, rozpočtová autonomie je instrument, jehož prostřednictvím je realizována politika státu, jedná se navíc o instrument v demokratickém právním státě univerzální a nepředstavuje tak nic, co by bylo možné považovat za specifikum daného národa. Zadruhé, rozpočtová autonomie sama o sobě je hodnotově neutrální a lze ji použít k realizaci jednotlivých prvků národní identity stejně jako k jejich potlačování.

Národní identitu jsem potom na základě judikatury a dřívějších doktrinálních úvah vymezil o něco širěji, než jak je definována v textu Smlouvy o Evropské unii, zejména o otázky kulturní a historické. Tato úvaha podporuje můj závěr o tom, že prvek národní identity v sobě musí nést hodnotový náboj, v opačném případě jej pod tento pojem subsumovat nelze.

Z hlediska posuzování limitu zásahů do rozpočtové autonomie se pak domnívám, že pokud již dojde k přezkumu ústavním soudem, mělo by posuzování směřovat k poměrování limitace a případných zisků nebo potenciálních ztrát.